

Седемдесет и трета глава

Миро, Драгица и Иво Жупан седят в столовата на базата и хапват. По масите наоколо седят същества от различни извънземни раси – влечугоподобни, сиви, богомолки, хора и различни мелези. Драгица казва:

- Иво, обясни какво си разбрал за нас с Миро от книгата на гвардияна.

- Не само от книгата – отговаря Иво Жупан. - В библиотеката има много материали, свързани с вас.

- Не ми е ясно – чуди се Драгица, - как е възможно всички да се припознават?

- Как се припознават? - не разбира Иво Жупан.

- Мислят ни за други – обяснява Драгица.

- Защо да ви мислят за други? - учудено я гледа Иво Жупан.

- До известна степен съм склонна да приема, че има други хора, на които приличаме – предпазливо продължава обяснението си Драгица. - Струва ми се, че е станало някакво недоразумение. Ако не съм тази, за която се мисля, защо имам приятелки от детството, с които продължавам да се срещам, имам детски, дори бебешки снимки, на които много си приличам. Да не говорим, колко приличам на майка си.

- И аз не знам защо е така – колебае се Иво Жупан. - Може би, всичко е нагласено така, че да имате на Земята съвсем естествена среда, всичко да ви е познато, да приличате на родителите си и да имате приятели от детството.

- Да, точно така: нагласено – намесва се Миро. - Но не с родителите и приятелите ни, а с така наречените ни

втори самоличности. Нямам представа какви ги е намислил Винко Станс, но на мен ми се струва много екзалтиран тип.

- Хората в Ранкодом много го уважават – защитава го Иво Жупан. - Вярно е, че с него сме приятели и затова не мога да кажа лоши неща за него, но наистина, не е лош човек. Имали сме спорове, и сега също, защото той твърди, че влечугите ми промили мозъка, докато съм следвал, но той е малко с изострени сетива по въпросите за влечугоподобните.

- Абе, изострени сетива – махва с ръка Миро. - Според мен, той си гледа интереса.

- Да – съгласява се Иво Жупан, - но това всъщност е интересът на Алтре Мунс.

- Значи, не е интересът на Земята – заключава Миро.

- Смятам, че не противоречи на интереса на Земята – казва Иво Жупан. - Влечугите, както виждаш, са вече и на Земята, имат си бази и сфери на влияние.

- Имам чувството, че всичко това е някакъв кошмарен сън – обажда се Драгица. - Струва ми се, че като се събудя, всичко ще свърши, и аз ще се окажа в леглото си в Загреб. Обаче все не се събуждам. Дълго време мина, откакто спрях наркотиците, отдавна нямам нужда от тях, явно не съм била чак толкова пристрастена. Не вярвам да съм се надрусала толкова, че да ми се привиждат всички тези глупости.

- Ами аз – казва Миро, - никога не съм помирисвал дрога. Откъде се взеха тези видения?

- Това не са видения – обяснява Иво Жупан. - Всичко се случва в действителност. Материалите, които съм проучвал в Библиотеката на Ноумист са отпреди хиляда години и смятам, че са автентични.

- Ако са отпреди хиляда години, ние какво правим в сегашното време? - пита Миро. - Не смяташ ли, че може да сме случайни двойници на онези отпреди хиляда години.

- Нямам представа, дали е възможно – вдига рамене Иво Жупан. - Ако е така, защо имената ви са същите? Дори и да има малка вероятност за съвпадение, то едва ли имената ви ще съвпадат.

- Щом има малка възможност – хваща се за сламка Миро, - нека тогава да не я изключваме.

- Не знам – колебае се Иво Жупан. - Все пак Винко Станс ви е довел в сегашното време. Той, както и Блавор и някои други, са пътешественици във времето. Това е съвсем нормално за някои хора. Аз, например, не си падам по пътешествия във времето по такъв начин, аз пътешествам във времето, като се заровя в рафтовете в библиотеката.

- И какви са тези приказки, че след като Винко Станс променил нещо в миналото, то се отразило така, че изведнъж жупанът и гвардиянът се сдобили с дъщеря и син? - недоверчиво пита Драгица.

- Достатъчно е да промениш нещо съвсем малко, след като си се върнал във времето, и след това настъпват такива промени, каквито никой не може да си представи – обяснява Иво Жупан. - Винко Станс е искал да проследи поне малка част от тези промени, затова пренася всеки път заедно със себе си книгата на гвардияна от времето преди поредното изменение, за да открие някои зависимости и да успее да коригира допуснатите грешки.

- Не знам защо изкарвате всичко толкова сложно – казва Миро, - но каквото и да е направил Винко Станс, то не го оправдава за отвличането на хора.

- Ами Драгица какво направи с онези двамата от Алтре Мунс? - пита Иво Жупан.

- Обстоятелствата го изискваха – защитава се Драгица. - Беше въпрос на оцеляване. Видя, че бяха по петите ни.

- Разбирам – клати глава Иво Жупан. - Освен това, те знаят къде е водачът на вилното селище.

- Толкова ли е важен този водач на вилно селище? - пита Драгица.

- Както ви казах, това е жупанът, твоят баща – отговаря й Иво Жупан.

- Баща ми е в Загреб и се тревожи за мен – сопва се Драгица. - Стига с тези измишльотини.

- Не е само това – продължава Иво Жупан. - Той е баща и на Инко Нитс и Монти Кол.

- Ха-ха-ха! - смее се гръмогласно Миро и всички в столовата се обръщат да видят какво става. - Инко Нитс и Бърджанин братя на Драгица. Ти направо ме уби!

- Не са ми никакви братя – ядосано заявява Драгица. - Нямам никакви братя!

- Имаш, скъпа, имаш – появява се Монти Кол на вратата точно в момента, когато Драгица не признава роднинските си връзки с него.